

ОЛЕКСАНДРА

СЕЛЮЧЕНКО

КАТАЛОГ
ВИСТАВКИ

НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ-
ЗАПОВІДНИК УКРАЇНСЬКОГО
ГОНЧАРСТВА В ОПІШНОМУ

О.Ф. Селюченко народилася 6 травня 1921 року в Опішні в родині гончарів. Її мама – Євдокія Селюченко була теж відомою майстринею дитячої керамічної іграшки. Малесеньким дівчам спостерігала, як з глини народжуються іграшки-свистунці. В шість років вже вміла ліпити сама, ліпила звірят, людей, птахів, потім розставляла свою челядь і розмовляла з ними.

У батька навчилася готувати ангоби, гончарувати.

Закінчивши Опішнянську керамічну школу, побувала в Запоріжжі, де розписувала посуд; потім працювала на Донбасі, в шахті.

В 1947 році повернулася в Опішне, де стала ліпити іграшку та розписувати посуд в артілі "Художній керамік".

Олександра Федорівна Селюченко – це не просто майстер, – це сама народна мудрість.

"Коли вийдеш в люди, не забудь, що ти людина" – писала вона в одному з листів. Мова її, мов перлинами, пересипана народними прислів'ями, а ще більше Олександра любила пісню.

В бібліотеці майстрині "Кобзар" Т.Г. Шевченка, твори І. Котляревського, І. Франка, М. Вовчка, П. Загребельного, Л. Костенко, В. Яворівського, М. Гоголя.

Багато її робіт на теми гоголівських сюжетів /"Козак Пацюк", "Солоха і чорт", "Солоха і дяк" та ін./ Є у неї і герої І. Котляревського /"Наталка і Петро", "Возний"./

У кожного персонажа свій характер, своя вдача, – вони, то веселі як ті "Два куми", що співають, чи "Свати", або задерикуваті, мов "Баба Яга", то з гонором, як та дівка, що вийшла на

вулицю /"Баринька"/, то кумедно-лукаві чорти. Вона була дуже вимогливою до своїх робіт, старанно ліпила, підбирала ангоби, розпис.

Твори О.Селюченко – це її життя, її світ, її радість. Вона рано залишилась самотньою, рано втратила рідних, та улюблена робота і добрі люди, що підтримували в тяжку хвилину, були світлим променем в її долі.

О.Ф.Селюченко одна з небагатьох митців, до яких визнання прийшло ще за життя.

В 1958р. майстриня отримала Почесну грамоту та Диплом II ступеня за участь у Міжнародній виставці кераміки в Марселі, з 1970р. Олександра Федорівна – Заслужений майстер народної творчості УРСР, член спілки художників СРСР.

В 1982р. відбулась її персональна виставка в Ленінграді.

Останні роки натхненно працювала, боялась, що не встигне зробити стільки, скільки хотілось би. Вчила ліпити дітей, відвідуючи заняття клубу "Сонячний круг" при середній школі.

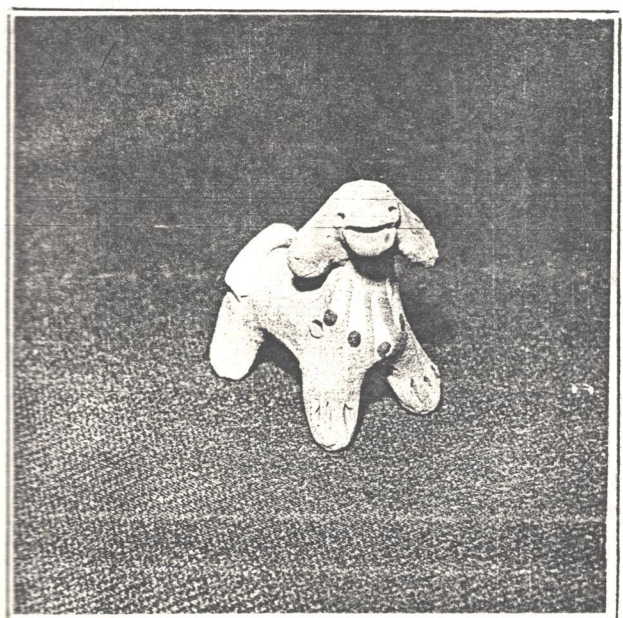
Померла Олександра Федорівна Селюченко 21 червня 1987 року, та не померли її мрії, її талант, її любов до мистецтва

"Свиня з поросятами" /поч.1980рр./

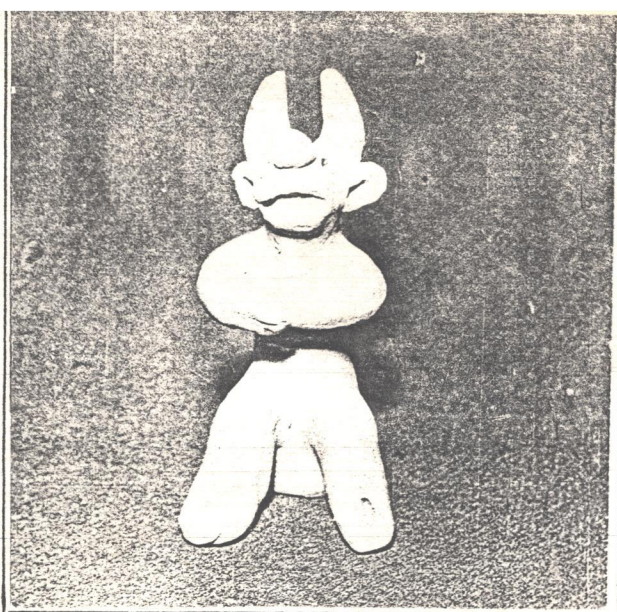
"Петро і Наталка" /1984р./

"Собачка" /1986р./

"Чорт в Солохою" /1970-ті ро./

"Чортик" /1970-ті рр./

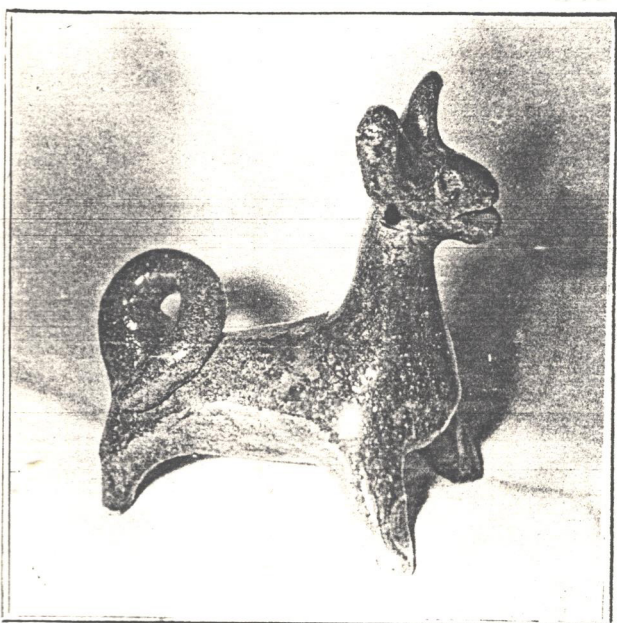
"Одарка і козак" /1970р./

"Куми" /1985р./

"Солоха з дяком" /1970-ті рр./

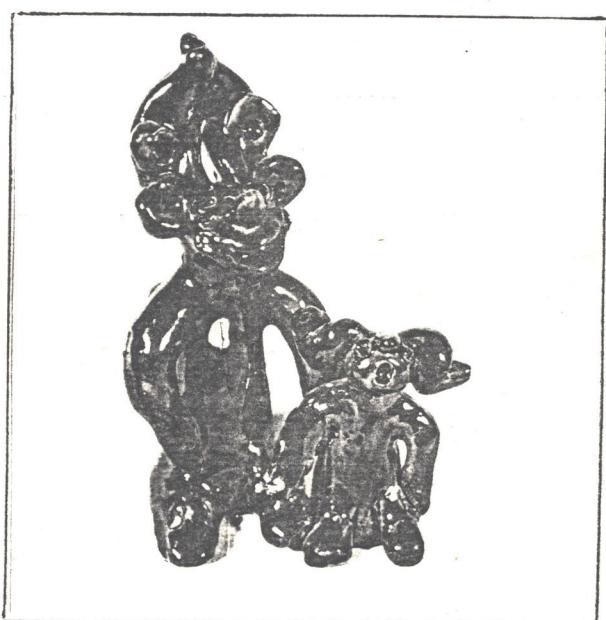
"Звір" /1970-ті рр./

"Віпья на дракони" /1970р./

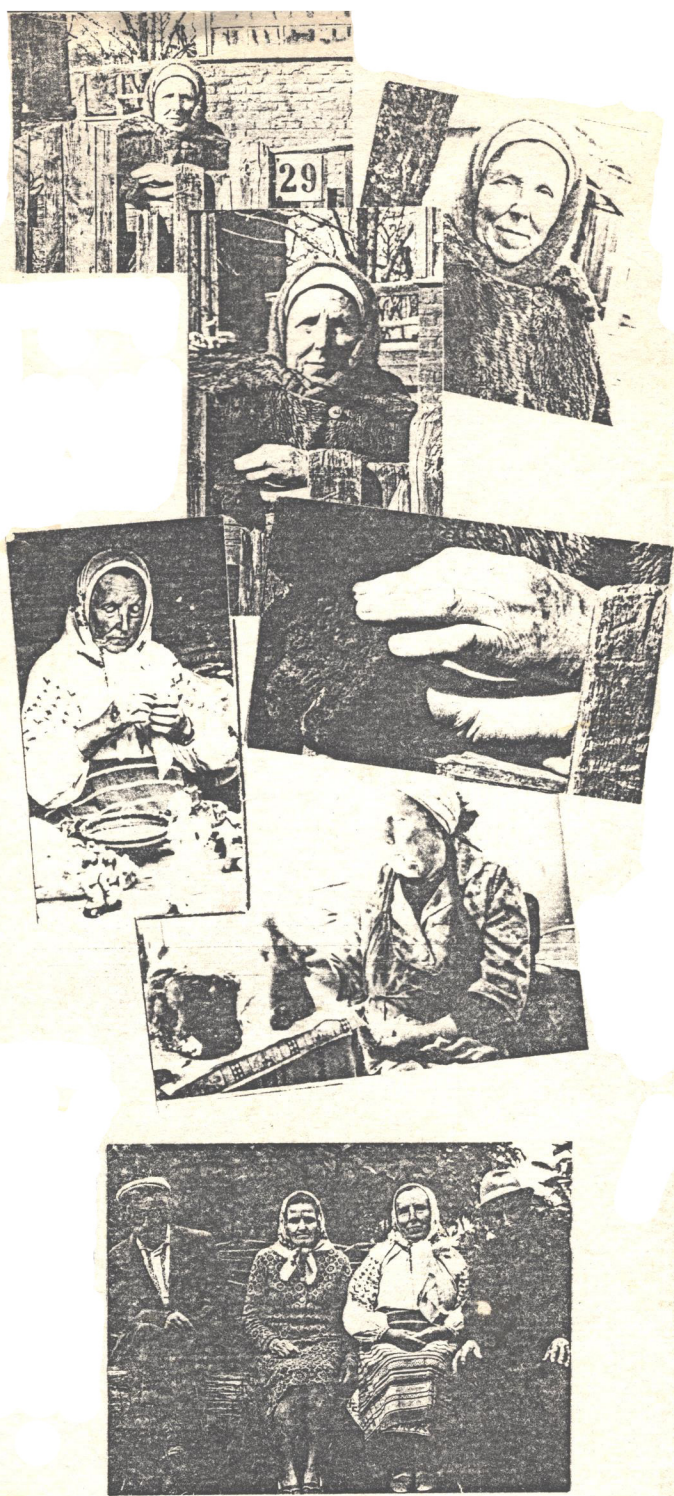
"Страшний звір" /1980р./

"Чорт з чортеням" /1970-ті рр./

"Бандуристи" /1970-ті рр./

Представлені вироби з колекційної збірки Національного музею-заповідника українського гончарства в Опішному.

Відгуки та побажання слід надсилати за адресою: 315120, Україна, Полтавська обл., містечко Опішне, вул. Партизанська, 2; тел. 9-42-48.

Вступна стаття та упорядкування В.Зубань. Фото В.Редчука. Оформлення Ю.Пошивайла.

Використані негативи з фотоархіву музею та О.Пошивайла.